

Evanjeliu na 3. pôstnu nedeľu (cyklus A): daj sa mi napíť

Komentár evanjelia na 3.
pôstnu nedeľu. „Daj sa mi
napíť.“ Boh túži po nás. My
túžime po Bohu. V modlitbe
uspokojujeme svoju túžbu po
Božej láske.

Evanjeliu (Jn 4, 5-42)

Ježiš prišiel do samarijského mesta
menom Sychar neďaleko pozemku,
ktorý dal Jakub svojmu synovi
Jozefovi. Tam bola Jakubova studňa.
Ježiš unavený z cesty sadol si k

studni. Bolo okolo poludnia. Tu prišla po vodu istá Samaritánka. Ježiš jej povedal:

„Daj sa mi napiť!“

Jeho učeníci odišli do mesta nakúpiť potravu. Samaritánka mu povedala:

„Ako si môžeš ty, Žid, pýtať vodu odo mňa, Samaritánky?“

Židia sa totiž so Samaritánmi nestýkajú.

Ježiš jej odpovedal:

„Keby si poznala Boží dar a vedela, kto je ten, čo ti hovorí: ‚Daj sa mi napiť,‘ ty by si poprosila jeho a on by ti dal živú vodu.“

Žena mu povedala:

„Pane, ani vedro nemáš a studňa je hlboká. Odkiaľ máš teda živú vodu? Si azda väčší ako náš otec Jakub,

ktorý nám dal túto studňu a pil z nej
on sám i jeho synovia a jeho stáda?“

Ježiš jej odvetil:

„Každý, kto pije túto vodu, bude
znova smädný. Ale kto sa napije z
vody, ktorú mu ja dám, nebude žízniť
naveky. A voda, ktorú mu dám, stane
sa v ňom prameňom vody prúdiacej
do večného života.“

Žena mu vravela:

„Pane, daj mi takej vody, aby som už
nebola smädná a nemusela sem
chodiť čerpať!“

Povedal jej:

„Choď, zavolaj svojho muža a príď
sem!“

Žena mu odpovedala:

„Nemám muža.“

Ježiš jej vravel:

„Správne si povedala: ‚Nemám muža,‘ lebo si mala päť mužov a ten, ktorého máš teraz, nie je tvoj muž. To si povedala pravdu.“

Žena mu vravela:

„Pane, vidím, že si prorok. Naši otcovia sa klaňali Bohu na tomto vrchu, a vy hovoríte, že v Jeruzaleme je miesto, kde sa treba klaňať.“

Ježiš jej povedal:

„Ver mi, žena, že prichádza hodina, keď sa nebudete klaňať Otcovi ani na tomto vrchu, ani v Jeruzaleme. Vy sa klaniate tomu, čo nepoznáte; my sa klaniame tomu, čo poznáme, lebo spása je zo Židov. Ale prichádza hodina, ba už je tu, keď sa praví ctitelia budú klaňať Otcovi v Duchu a pravde. Lebo sám Otec hľadá takých ctiteľov. Boh je duch a tí, čo sa mu klaňajú, musia sa mu klaňať v Duchu a pravde.“

Žena mu vravela:

„Viem, že príde Mesiáš, zvaný Kristus. Až príde on, zvestuje nám všetko.“

Ježiš jej povedal:

„To som ja, čo sa rozprávam s tebou.“

Vtom prišli jeho učeníci a divili sa, že sa rozpráva so ženou. Ale nik nepovedal: „Čo sa jej pýtaš?“ Alebo: „Prečo sa s ňou rozprávaš?“

Žena nechala svoj džbán, odišla do mesta a vravela ľuďom:

„Podťe sa pozrieť na človeka, ktorý mi povedal všetko, čo som porobila! Nebude to Mesiáš?“

Vyšli teda z mesta a šli k nemu. Medzitým ho učeníci prosili:

„Rabbi, jedz!“

On im povedal:

„Ja mám jesť pokrm, ktorý vy nepoznáte.“

Učeníci si hovorili medzi sebou:

„Vari mu niekto priniesol jesť?“

Ježiš im povedal:

„Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokonáť jeho dielo. Nevravíte aj vy: ‚Ešte štyri mesiace a bude žatva?‘ Hľa, hovorím vám: Zdvihnite oči a pozrite sa na polia, že sú už biele na žatvu! Žnec už dostáva odmenu a zbiera úrodu pre večný život, aby sa spoločne tešili aj rozsievateľ, aj žnec. Tu sa potvrdzuje príslovie: Jeden rozsieva a druhý žne. Ja som vás poslal žať to, na čom ste nepracovali. Pracovali iní a vy ste vstúpili do ich práce.“

Mnoho Samaritánov z toho mesta uverilo v neho pre slovo ženy, ktorá svedčila:

„Povedal mi všetko, čo som porobila.“

Keď Samaritáni prišli k nemu, prosili ho, aby u nich zostal. I zostal tam dva dni. A ešte oveľa viac ich uverilo pre jeho slovo. A žene povedali:

„Už veríme nielen pre tvoje slovo, ale sami sme počuli a vieme, že toto je naozaj Spasiteľ sveta.“

Komentár

Na svojej ceste do Galileje sa Ježiš zastavil na úpätí hory Ebal, neďaleko Sycharu, kde sa nachádzala slávna studňa patriarchu Jakuba, ktorá bola pýchou Samaritánov. Táto oblasť bola súčasťou Severného kráľovstva Izraela. Po tom, čo padla do rúk Asýrčanov (722 pred Kr.), sa jej obyvateľstvo zmiešalo s pohanmi, ktorí boli sem privedení. O niečo

neskôr židovský kráľ Hyrkanos zničil samaritánsky chrám postavený na vrchu Garizim. Preto napriek spoločnej minulosti bolo nepriateľstvo medzi Židmi a Samaritánmi stáročia trvajúce (porov. 2 Kr 17, 34-40).

Ježiš však nemá problém zastaviť sa v Sychari. Unavený z cesty a v čase obeda posielal Majster svojich učeníkov, aby našli jedlo, a sám si sadá k studni a čaká. V tom prichádza Samaritánka so svojím krčahom a začína sa dialóg a stretnutie dvoch túžob, symbolizovaných vodou, ktoré budú naplnené: božská túžba spasíť ľudí a smäd po Bohu, ktorý je v nich.

„Sústredte svoj vnútorný pohľad a pomaly znovu prežívajte onú scénu,“ navrhol svätý Josemaría (...). „Je dojímavé vedieť, že Učiteľ bol tiež vyčerpaný. Okrem toho je hladný; učeníci šli preto do susednej dediny

pohľadať niečo na jedenie. A je aj smädný. No viac než telesná únava ho stravuje smäd po spáse duší. Preto keď prichádza hriešna samaritánska žena, Kristovo kňazské srdce sa rozochveje túžbou získať túto stratenú ovцу a razom zabúda na únavu, hlad i smäd“ (*Boží priatelia*, bod 176).

„Daj sa mi napiť“: starodávna židovská nedôvera voči Samaritánom, ktorá ich odrádzala dokonca od toho, aby s nimi hovorili a používali ich riad (porov. svätý Augustín, *In Ioannem tract.*, 13), je prelomená Ježišom, keď skromne požiada o pomoc prekvapenú Samaritánku, ktorá prichádza so svojím krčahom. Ale v skutočnosti to bola ona, kto mal prelomiť stáročné predsudky a požiadať o to, čo Ježiš dáva: vodu lepšiu ako tá zo slávnej Jakubovej studne, hoci tá bola veľmi hojná, lebo slúžila jej deťom a dokonca aj jej dobytku. Žena

pochočila Ježišovu narážku: že On je väčší ako Jakub a jeho studňa a voda, ktorú ponúka, je vynikajúca.

Samaritánka je potom uchvátená myšlienkou, ktorú si vytvorila o tejto vode, a požiada o ňu, aby už nikdy nemala smäd.

V Starom zákone „živá voda“ symbolizuje Božie konanie (porov. Jr 2, 13; Za 14, 8; Ez 47, 9). A v skutočnosti Ježiš je „Boží dar“, ktorý žena nepozná, a živá voda, ktorá sa v nej stane „prameňom, ktorý vyviera do večného života“, je duchovná milosť. Preto Ježiš pripravuje ženu, aby ju prijala, a to tak, že jej pomáha uvedomiť si jej hriešnu situáciu, keď mala päť rôznych manželov.

Samaritánka sa potom zaujíma o svoj vzťah s Bohom a o to, kde Ho má uctievať; a po poučení od Majstra intuitívne pochopí skutočný smäd svojej duše; spomína už Mesiáša, zistí, že Ho má pred sebou, a ide to oznámiť ďalším ľuďom.

Tento slávny úryvok z Jánovho evanjelia rozpráva príbeh krásnej cesty obrátenia, ktorú inicioval Ježiš. V istom zmysle má univerzálny charakter a všetci sa v ňom môžeme vidieť. Pápež František komentuje, že „Ježiš potreboval stretnúť Samaritánku, aby jej otvoril srdce: požiadal ju o vodu, aby odhalil smäd, ktorý v nej bol. Žena je týmto stretnutím dojatá: kladie Ježišovi tie hlboké otázky, ktoré máme všetci v sebe, ale ktoré často ignorujeme. Aj my máme veľa otázok, ale nenachádzame odvahu položiť ich Ježišovi! Pôst, drahí bratia a sestry, je vhodným časom na to, aby sme sa pozreli do seba, aby sme odkryli naše najautentickejšie duchovné potreby a aby sme v modlitbe prosili Pána o pomoc. Príklad Samaritánky nás pozýva, aby sme sa vyjadrili takto: „Ježišu, daj mi tú vodu, ktorá navždy uhasí môj smäd“ (*Anjel Pána*, 23-III-2014).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/gospel/evanjelium-na-3-postnu-
nedelu-cyklus-a-daj-sa-mi-napit/](https://opusdei.org/sk-sk/gospel/evanjelium-na-3-postnu-nedelu-cyklus-a-daj-sa-mi-napit/)
(05.03.2026)